

ВЕРНУТЬСЯ СИНИ

Ми швиденько ростем, набираємось сил,
І вже скоро махнем тугим посвистом крил.
І тоді ти, матусю, зостанешся сама...
...Вже й дерева цвітуть, а на серці — зима.
І серденько твоє щемний сум огорта:
Полетіла б з дітьми, та не ті вже літа,
Бо всі сили свої ти для нас віддала,
Всіх плекала, ростила, на ноги звела.
А тепер розлетілись, наче птахи вони...
Не сумуй же, матусю, бо вернуться сини.
На чужині їм добре. Але хата ота,
Де родився і виріс, — наймиліша, свята.

Людмила САВІНА.

с. Бочаниця.